

TIVOLI
.....

Tivoli Copenhagen Phil

Baiba Skride & Korngold Søndag den 30. juni 2019 kl. 15.00

I krigens kølvand Søndag den 7. juli 2019 kl. 15.00

Tripel Beethoven Søndag den 28. juli 2019 kl. 15.00

Ud i galaksen Søndag den 11. august 2019 kl. 15.00

SOMMERKLASSISK

Klassisk musik i verdensklasse – lige midt i Tivoli

"Da mit syn blev reduceret fra 40 til 20 procent på kun to måneder, var min eneste mulighed en celletransplantation på hornhinden.

Uden forskning i øjensygdomme havde operationen, der reddede mit syn, ikke været en mulighed"

Hardy Bleibach

Gør en synlig forskel, når dine øjne lukkes

Med en arvedonation til Øjenforeningen giver du liv til forskning, der fører til nye behandlinger, så flere kan bevare både syn og livskvalitet.

Se, hvordan du kan donere på ojenforeningen.dk/arv eller ring på **33 69 11 00** og hør mere

Øjenforeningen

Øjenforeningen arbejder for at nedbringe synstab gennem støtte til forskning og oplysning

Søndag den 30. juni 2019 kl. 15.00

Baiba Skride & Korngold

Dirigent: Toshiyuki Kamioka

Solist: Baiba Skride, violin

Tivoli Copenhagen Phil

Anton Webern (1883-1945):

Im Sommerwind (1904) (ca. 14')

Erich Wolfgang Korngold (1897-1957):

Violinkonzert i D-dur, op. 35 (1945) (ca. 25')

PAUSE

Johannes Brahms (1833-1897):

Klaverkvartet nr. 1, g-mol, op. 25 (1861), orkestreret af Arnold Schönberg (1937) (ca. 42')

- Allegro
- Intermezzo: Allegro ma non troppo
- Andante con moto
- Rondo alla zingarese: Presto

Østrig og verden af i går

Af Maria Frej

“Nu var længslen efter kultur næppe mere lidenskabelig i nogen anden europæisk by end Wien...”

Sådan skriver Stefan Zweig i sin berømte erindringsbog *Verden af i går*, som han skrev i eksil i Brasilien i 1941-42, hvor Zweig ser tilbage på dengang – med forfatterens ord: “verden virkede vidunderligt ubekymret...”. Zweig mindes især Wien, hvor var kulturen noget særligt og får disse ord med på vejen: “... man var ingen virkelig wiener uden denne kærlighed til kultur, uden denne på een gang nydende og kritiske sans for livets helligste overflødighed. [...] Hvad betyder kultur, hvis ikke dette: med kunst og kærlighed at aflokke livets grove materie det fineste, det blideste, det mest subtile, det har?”

To verdenskrige senere var virkeligheden en anden. Zweig skriver udførligt om hvordan tingene ændrede sig, om tegnene, tendenserne og krigene, som gjorde en ende på uskylden, drømmene og kulturens gyldne tider. Selv tog Zweig den yderste konsekvens og gjorde en ende på sit liv i 1942.

Længslen kan vi godt relatere til. Næsten alle kan genkende en længsel mod ‘bedre tider’, dengang verden ikke var af lave. Dengang kunst og kultur havde kronede dage, og vi allesammen i den forstand var ‘virkelige wienerere’. Om det nogensinde har været sådan, eller vi bare længes, er en anden sag.

Koncertens røde tråd er denne længsel.

Wienerkomponisten Weberns tonedigt fra 1904 er fuld af varme sommerdrømme, flagrende sommerfugle og senromantiske klange. Musikken er ren idyl, og det i en grad, at Webern efter at være blevet elev af Schönberg (som vi vender tilbage til senere i programmet) lod det ligge u-opført hen. Nu blev der set mere progressivt fremad – senromantikken blev lagt på hylden. Det var først i 1962, *Im Sommerwind* blev spillet for verden første gang af Philadelphia Orchestra.

På dette senromantiske bagtæppe klinger Korngolds violinkoncert som netop en verden af i går. Vidunderbarnet Korngold, som Mahler kaldte et geni, voksede op og stortrivedes i Wien. Han komponerede som 11-årig en ballet, der blev en veritabel sensation i Wien, og han komponerede sine første korte operaer i 1914, 17 år gammel. Succesen var komplet, da selveste Bruno Walter dirigerede operaerne i München i 1916. Første verdenskrig skræmte ikke Korngold væk fra Wien, men da nazismen holdt sit indtog, måtte han som mange andre jøder forlade sin elskede by. Korngold slog sig ned i Los Angeles, hvor han fik en stor karriere som filmkomponist. Den senromantiske stil og operakomponistens særlige evner passede perfekt til filmmediet, og Korngold var en mester – Hollywoods Mozart. Mens det ene mesterlige filmmusikværk efter det andet flød fra Korngolds hænder, ventede han på, at Hitler en skønne dag skulle blive besejret og skrev alt imens på en violinkoncert til lejligheden. Heldigvis oprandt dagen, og violinkoncerten blev uropført i 1947 med superstjernen Jascha Heifetz som solist.

Efter manges mening var tiden dog løbet fra Korngold og man fandt hans musik gammeldags og for “filmmusik-agtig”. Ikke desto mindre er violinkoncerten et enestående værk – senromantik i sine musikalske år, men med aftryk af den tid, værket er komponeret i og med små filmmusikalske virkemidler hist og her.

Baiba Skride har spillet værket verden over og indspillet det på en stærkt anmelderrost cd med Göteborg Symfoniorkester. Nu får publikum i Tivolis Koncertsal fornøjelsen af violinkoncerten, skrevet i længsel efter at verden af i går endelig skulle vende tilbage efter en frygtelig verdenskrig.

Programmets tredje værk er af Brahms – der døde i Wien i 1897, samme år som Korngold blev født. Den substantielle klaverkvartet havde komponisten bag tangentterne, da den blev opført første gang i Wien 1862, hvortil Brahms nu var flyttet for at blive resten af sine dage. Det er musik, der emmer af storhed, drama, drilsk lethed, uforglemmelige melodier og skønhed. Ikke så mærkeligt, at det kunne inspirere nogen til at forvandle det til en symfoni – “Brahms’ 5. symfoni”.

Det var Wienerbarnet Schönberg, der kastede sig ud i at arrangere musikken for symfoniorkester. Schönberg havde ligesom Korngold slået sig ned i Los Angeles pga. nazisternes jødefordrivelse, og her tog han i 1937 Brahms’ musik under nænsom behandling. Schönbergs beundring for Brahms var stor, og han lader Brahms’ musik være Brahms’. Der er ikke skyggen af 12-tone-fingeraftryk eller andet schönbergsk gods. Dirigenten Otto Klemperer, der opfordrede Schönberg til at lave arrangementet, udtalte, at bearbejdelsen klinger så smukt, at man slet ikke hører originalen – altså: det lyder ikke som et arrangement, men som et symfonisk værk i sin egen ret. Schönberg selv sagde, at han blot havde overført Brahms’ klang til orkestret – intet andet. Om bevæggrunden for at lave arrangementet udtalte Schönberg lidt kækt: “1. jeg kan lide stykket. 2. det bliver sjældent spillet. 3. det bliver altid spillet dårligt, fordi pianisten spiller for kraftigt, så man ikke hører strygerne. Jeg ville gerne høre det hele, og det har jeg nu opnået”.

Og således mødes Brahms, der var en førende skikkelse i Zweigs Wien, med Schönberg – den 2. Wienerskoles hovedskikkelse. Og Schönberg mødes med Korngold, der på det nærmeste var hans nabo i eksilet i USA. Og musikalsk mødes senromantikken hos Schönberg-eleven Webern med Korngold, og vi kan med alt dette fornemme, en tid fra før Wien gik i opløsning – verden af i går.

TOSHIYUKI KAMIOKA, chefdirigent

Toshiyuki Kamioka tiltrådte som Copenhagen Phils nye chefdirigent ved en koncert i november 2016. Politiken kvitterede med 5 hjerter og følgende ord: "Han viste sig som en flashy, men dygtig herre ... Langt udtrukne linjer og en pind, hvis spids sad, hvor den skulle, når det gjaldt, fik strygere og blæsere til at lyde godt: Samlede og med sikkert disponerede nuancer, når musikken skulle være kraftig, svag eller et sted ind imellem".

Toshiyuki Kamioka er født i Tokyo, hvor han har studeret direktion, komposition samt klaver og violin på National University of Fine Arts & Music. I 1982 blev han belønnet med den eftertragtede Ataka Prize, og to år senere modtog han et Rotary-legat til at studere direktion hos Klauspeter Seibel på konservatoriet i Hamborg.

Siden efteråret 2004 har han været professor på Hochschule für Musik Saar i Saarbrücken, hvor han arbejder med udviklingen af den kommende dirigentgeneration – en opgave, der holder ham skarp og professionel helt ud i fingerspidserne.

Toshiyuki Kamioka blev Generalmusikdirektør for Wuppertal Symfoniorkester i sæson 2004/2005 og blev fra sæson 2009/2010 tillige chefdirigent og kunstnerisk leder der. Siden 2014/2015 har han været Generalmusikdirektør og operachef på Wuppertaler Bühnen und Sinfonieorchester.

BAIBA SKRIDE, violin

Den lettiske violinist Baiba Skride er vokset op i en musikalsk familie i Riga. Her påbegyndte hun sine første studier, som hun siden fortsatte på konservatoriet i Rostock. Hendes karriere som international violinsolist blev for alvor kickstartet, da hun i 2001 blev førsteprisvinder i Queen Elisabeth-konkurrencen i Belgien.

Hun har spillet med alle de store orkestre som Berliner Filharmonikerne, Boston Symphony Orchestra, Concertgebouw-orkestret, Det bayerske Radiosymfoniorkester, Orchestre de Paris, London Philharmonic, Gewandhaus-orkestret i Leipzig, Philharmonia og New York Philharmonic med dirigentnavne som Christoph Eschenbach, Thierry Fischer, Paavo og Neeme Järvi, Andris Nelsons, Santtu Matias Rouvali, Vasily Petrenko og John Storgårds.

Baiba Skride har flere gange gæstet Danmark og optrådt både sammen med sin søster, pianisten Lauma Skride, og som solist – senest i efteråret 2018 ved Aarhus Symfoniorkestres Brahms Festival, hvor hun imponerede med sin modne og stilsikre fortolkning af violinkoncerten.

Skride spiller på en Stradivarius med tilnavnet "Yfrah Neaman", udlånt af familien Neaman gennem Beares International Violin Society.

Søndag den 7. juli 2019 kl. 15.00

I krigens kølvand

Dirigent: Sebastian Lang-Lessing
Solister: István Várdai, cello
Anna Egholm, violin
Tivoli Copenhagen Phil

Ralph Vaughan Williams (1872-1958):

The Lark Ascending, romance for violin og orkester (1914/21)
(ca. 14')

Edward Elgar (1857-1934):

Cellokoncert i e-mol, op. 85 (1919) (ca. 28')

- Adagio — Moderato —
- Lento — Allegro molto
- Adagio —
- Allegro — Moderato — Allegro, ma non troppo — Poco più lento — Adagio

PAUSE

Ludwig van Beethoven (1770-1827):

Symfoni nr. 3 i Es-dur, op. 55, Eroica (1804-05) (ca. 49')

- Allegro con brio
- Marcia funebre. Adagio assai
- Scherzo. Allegro vivace
- Finale. Allegro molto

I krigens kølvand ...

Af Maria Frej

*He rises and begins to round,
He drops the silver chain of sound,
Of many links without a break,
In chirrup, whistle, slur and shake.*

*For singing till his heaven fills,
'Tis love of earth that he instils,
And ever winging up and up,
Our valley is his golden cup
And he the wine which overflows
to lift us with him as he goes.*

*Till lost on his aerial rings
In light, and then the fancy sings.*

Ovenstående linjer er hentet fra George Merediths digt *The Lark Ascending*, skrevet i 1881. Digtet er på i alt 122 linjer og er en slags hymne til den rene, skære glæde og hengivelse, symboliseret ved lærkens sang, idet lærken stiger mod himlen og løfter os med. Digtet inspirerede Ralph Vaughan Williams til sit værk med samme navn – et værk der gang på gang kåres som det mest populære klassiske musikstykke i Storbritannien – dét værk, man ønsker at tage med sig på en øde ø.

Vaughan Williams startede på kompositionen i 1914, der som bekendt også var året, hvor 1. verdenskrig brød ud. Vaughan Williams slap musikken for at lade sig indrullere i hæren, og den fik derfor først sin uopførelse i 1920 – i versionen for violin og klaver – og så i 1921: for violin og orkester. På partituret havde komponisten angivet de udvalgte linjer ovenfor.

Det er ikke svært at forstå værkets popularitet, når man hører den smukke musik: det er impressionistisk, pastoral og billedskabende musik med et stænk af melankoli. En nydelse af lytte til – men samtidig mere end bare en skøn, musikalsk landskabsscene.

Der er et bagtæppe af alvor, nemlig den alvor der lagres i mennesker, der oplever krig. Vaughan Williams har ikke blot kunnet læse digtet og skrive sin musik ud fra en her-og-nu idyllisk og fredfyldt glæde – der ligger i musikken en klar tone af længsel, en nostalgi, efter noget, der var engang. Før verden gik af lave.

Melankolien er også til at tage og føle på i Elgars udødelige cellokoncert, komponeret næsten samtidig med *The Lark Ascending*, nemlig i 1919. Også Sir Elgar blev dybt berørt af 1. verdenskrig. Så berørt, at han efter et par forsøg med nogle patriotiske værker helt opgav at komponere under krigen. Det forstår man godt, når man tænker på, at det var Elgar der i 1901 komponerede *Pomp and Circumstance*, og som på opfordring af kong Edvard VII – baseret på hymnen herfra – skrev *Land of Hope and Glory* til kongens kroning i 1902. Måske var det svært at holde fast i den stærkt patriotiske musik, når krigens gru for alvor rykkede tæt på og dermed også følelser som håbløshed, modløshed og sorg.

Elgars depression over krigen gik aldrig rigtig over og blev yderligere forstærket af, at komponistens hustru døde i 1920. Der kom derfor ikke mange værker fra Elgars hånd efter krigen, men cellokoncerten står tilbage som en milepæl. Her møder man en Elgar meget forskellig fra før krigen – langt mere indadvendt, søgende og kontemplativ. Musikken er dog også følelsesladet og dramatisk, til tider hjerteskræende.

Den faldt ikke i samtidens smag. Det var ikke musik, der kunne hele sår. Det var heller ikke musik, der skuede fremad mod nye tider. Elgar var som komponist gået af mode. Det var derfor først i 1960'erne, da cellisten Jacqueline du Pré tog koncerten på

sit repertoire, at den fandt vej til den status, den har i dag: en nærmest ikonisk cellokoncert, som enhver cellist må og skal mestre. Den ungarske István Várdai, der er solist ved eftermiddagens koncert, spiller faktisk på du Prés instrument fra dengang! – en fantastisk stradivarius fra 1673.

Hvor der i den engelske del af koncerten er stærk melankoli i kølvandet på krig, vender vi os i det tredje og sidste værk mod det heroiske. Beethovens berømte 3. symfoni, *Eroica*, er skrevet 100 år før ordet 'verdenskrig' blev opfundet. Dengang var det revolutionskrigene og Napoleonskrigene, det handlede om. Beethoven var stærkt optaget af de nye tider efter den franske revolution, af oprøret mod tyranniet og det oplyste menneskes kamp. Beethoven selv kæmpede med sin tiltagende døvhed, der for alvor var begyndt at indfinde sig. Alt dette hører man i *Eroica*, der er en arena for den indædtte, viljefast kamp, hvor fronterne trækkes op, og dramatiske forløb

udfolder sig i tre kvarters musik – dobbelt længde i forhold til en traditionel symfoni på den tid.

Beethoven dedikerede oprindeligt symfonien til Napoleon, men kradsede dedikationen ud af noden, da Napoleon kronede sig selv som kejser, hvormed han for Beethoven viste sig som en tyrann ligesom alle andre tyranner. I stedet blev symfonien tilegnet det heroiske, som ikke kun kan bære os gennem krig, men også krigens følger – sorg, bristede illusioner og afmagt.

Som man kan læse mere om i programnoten til koncerten 28. juli var *Eroica* markeringen af en ny begyndelse for Beethoven, efter et ophold i Heiligenstadt i oktober 1802, hvor komponisten var på kanten af selvmord. Efter *Eroica* fulgte en særdeles produktiv periode og en perlerække af musikalske milepæle, som vi kommer til at høre meget mere til i 2020, hvor hele verden fejrer Beethovens 250 års fødselsdag.

SEBASTIAN LANG-LESSING, dirigent

Den tyske dirigent Sebastian Lang-Lessing er til daglig chefdirigent i San Antonio Symfoniorkester i USA, hvor han nu er i gang med sin 8. sæson. Han er en af de forholdsvis få dirigenter, der gennem hele karrieren har insisteret på at dele sin tid mellem operaer og orkestre. Han har bl.a. været fast gæstedirigent hos Hamborg Statsopera og Deutsche Oper i Berlin samt chefdirigent for Lorraine-operaen, samtidig med at han har gæstet store orkestre som Gewandthaus Orkestret i Leipzig, Hamborg Symfoniorkester, Orchestre de Paris samt Tokyo filharmoniske Orkester.

For fire år siden fik det danske publikum glæde af ham for første gang, da han med kort varsel hoppede ind foran Tivoli Copenhagen Phil.

Politikens Thomas Michelsen gav koncerten 5 hjerter og skrev bl.a.: "Det lykkedes at fremmane illusionen om symfonien som en organisme, der voksede frem og udviklede sig i nye karaktertegnninger. En organisme, der kunne danse, le, græde, råbe, jage, konkludere og eksplodere. Mon ikke der er en god chance for, at Sebastian Lang-Lessing dukker op på programmet næste år i Tivoli?" Det gjorde han i 2017 – og nu dukker han op igen.

ISTVÁN VÁRDAL, cello

Den ungarske cellist István Várdai har siden han debuterede i Haag i 1997 haft en imponerende international solistkarriere. Han har spillet under dirigenter som Mikhail Pletnev, Adám Fischer og Zoltán Kocsis sammen med blandt andet Skt. Petersborg Symfoniorkester, Marinskij Teatrets Orkester, Det russiske Nationalorkester og Det bayerske Radiosymfoniorkester.

Han har studeret i en klasse for særlige talenter ved Franz Liszt Akademiet i Budapest samt i Wien. Han har desuden vundet flere internationale cellokonkurrencer.

Várdai spiller på den berømte "Ex du Pré-Harrell Stradivarius" fra 1673 – netop dén cello, som den berømte britiske cellist Jacqueline du Pré spillede på, da hun i 1960'erne gav Elgars cellokoncert nyt liv.

ANNA EGHOLM, violin

Anna Egholm kvitterer med denne koncert for Folmer Jensens musiklegat. Anna studerer i Schweiz, i Lausanne, hvor hun går på en solist master-uddannelse.

Anna Egholm har gennem årene vundet et hav af priser og konkurrencer: "Distinction Award" og førstepræmie i The American Protégé International Music Talent Competition. Jacob Gades Violinkonkurrence, og i november 2017 vandt hun både 1. pris og publikumsprisen i Concours international de violon d'Avignon "Ginette Neveu".

I maj 2018 spillede hun i Kronberg sammen med blandt andre Gidon Kremer, Christian Tetzlaff og Sir András Schiff – og i år opnåede hun en flot finaleplads i årets Carl Nielsen Konkurrence.

Søndag den 28. juli 2019 kl. 15.00

Tripel Beethoven

Dirigent: Lan Shui

Trio con Brio: Jens Elvekjær, klaver, Soo-Jin Hong, violin, og Soo-Kyong Hong, cello
Tivoli Copenhagen Phil

Ludwig van Beethoven (1770-1827):

Egmont ouverture, op. 84 (1809-10) (ca. 10')

Tripelkoncert i C-dur, op. 56 (1803-04) (ca. 35')

- Allegro
- Largo
- Rondo alla Polacca

PAUSE

Symfoni nr. 5 i c-mol, op. 67, Skæbnesymfonien (1808) (ca. 32')

- Allegro con brio
- Andante con moto
- Scherzo allegro
- Allegro

Tripel Beethoven

Af Maria Frej

“... kun kunsten holdt mig tilbage, åh, det forekom umuligt at forlade verden, før jeg havde skabt alt det, jeg følte, kaldte på at blive skabt af mig...”

I oktober 1802 tog Beethoven til byen Heiligenstadt – en times køretur fra Wien i hestevogn. Han tog dertil i desperation over sin tilstand: døvheden, som de seneste år i stigende grad havde plaget ham, blevet forværret, søgt kureret af læger – uden held. Høresansen – dén sans, der mere end nogen anden burde fungere til perfektion hos ham, svigtede. Han følte sig ensom, isoleret, misforstået og fortvivlet.

Beethoven skrev sit testamente, det såkaldte Heiligenstadt-testamente, adresseret til de to brødre Karl og Johann, og var efter alt at dømme på selvmordets rand. Citatet ovenfor er fra dette skrift. Her forklarer Beethoven, hvorfor han indtil da ikke havde taget sit liv: kunsten kaldte på ham. Og det var åbenbart så stærkt et kald, at han også forlod Heiligenstadt i levende live. Det skylder vi ham den dybeste tak for, for hvor havde vi været uden al den musik, der strømmede fra Beethoven derefter?

Ikke mindst de 10 år, der fulgte efter Heiligenstadt var særdeles produktive: Han kastede sig som det første over den 3. symfoni, *Eroica* (som kunne høres på koncerten 7. juli), og i årene efter fulgte perlerækken af symfonier frem til nr. 8 i 1812 (den 9. kom først godt 10 år derefter), han komponerede klaverkoncerterne nr. 4 og 5, klaversonater i en lind strøm – f.eks. *Appassionata* og *Waldstein*, strygekvartetter, operaen *Fidelio*, *Egmont*-musikken osv. osv.

Fra denne periode kommer også Tripel-koncerten for den usædvanlige besætning: klavertrio og orkester. Værket er dedikeret til prins Lobkowitz – en stor musikelsker, ven af Beethoven og også en økonomisk støtte for komponisten. Koncerten blev opført under private former i prinsens palads sammen med *Eroica* i forsommeren 1804 med Beethoven selv ved klaveret og koncertmestrene fra prinsens orkester på violin og cello. Den første offentlige opførelse fandt først sted i 1808.

Tripel-koncerten er lys, let og lyrisk, fuld af legende overskud, modsat den kæmpende, dramatiske Beethoven som man f.eks. hører i *Eroica* – og som man også møder i eftermiddagens to øvrige Beethoven-værker: *Egmont*-ouverturen og *Skæbnesymfonien*:

Egmont-ouverturen indleder koncertprogrammet med sin lange, mørke begyndelsesakkord, hvorefter det går løs med Beethovens temperamentsfulde musik til Goethes skuespil om den visionære, hollandske Grev Egmont, der kæmpede mod spansk undertrykkelse i 1567. Grevens kamp mod tyranniet endte med en halshugning, men Beethoven lader sin musik slutte i triumferende sejrstemning. For Beethoven sympatiserede stærkt med det heroiske og kæmpende. Dels kæmpede han selv en daglig kamp mod døvheden, og dels var Beethoven ganske engageret i samtidens politiske situation: han var tiltrukket af idealerne bag den franske revolution, han var religionskritisk, og han var på godt og ondt stærkt optaget af krigeren Napoleon: *Eroica* var oprindeligt dedikeret til ham, men efter at Napoleon udråbte sig selv til kejser, blev dedikationen hidsigt streget ud. Enden på, hvad der måtte have resteret af positiv fascination af Napoleon, kom med det franske bombardement af Wien i 1809 – lige omkring tilblivelsen af *Egmont*-musikken.

Med *Skæbnesymfonien* er det ligeledes den kæmpende Beethoven, der er på banen. Han begyndte på symfonien i 1804 hurtigt efter *Eroica*, men gjorde den først færdig i 1808, sammen med den 6. symfoni. *Skæbnesymfonien*'s indledningsmotiv er vel nok det mest kendte klassiske motiv overhovedet, men skygger ikke for genialiteten i hele symfonien, der holder sin lytter i et fast greb gennem kampe og skønhed og slutter i en overdådig og triumferende finale.

De to symfonier blev uropført ved samme koncert, den 22. december 1808 – sammen med bl.a. Beethovens 4. klaverkoncert, kormusik og Beethovens solistiske klaverimprovisationer. Koncerten varede over fire timer... Den sagnomspundne koncert var i øvrigt sidste gang, man kunne opleve Beethoven som klaversolist – døvheden var nu så fremskreden, at det derefter ikke længere var en mulighed for ham.

Således tyvstarter SommerKlassisk og Tivoli Copenhagen Phil på den Beethoven-fejring, hele verden forbereder til 2020 – 250-året for komponisten med det store kunstnerkald.

LAN SHUI, dirigent

Efter 8 år som chefdirigent for Copenhagen Phil har Lan Shui slået sit navn fast i Danmark som en passioneret dirigent, der udvikler sit orkester med stor omhu. Internationalt er han i særdeleshed kendt for sit arbejde gennem 20 år som chef for Singapore Symfoniorkester, som han har udviklet til et verdensklasse-orkester, og med hvem han har underskrevet en eksklusiv kontrakt med det internationale label BIS.

Shui har desuden dirigeret symfoniorkestre som f.eks. Los Angeles Filharmonikerne, Baltimore Symfoniorkester, Cleveland-orkesteret og New York Filharmonikerne. Han har samarbejdet med internationale solister som f.eks. violinisterne Pinchas Zuckerman, Gil Shaham, Maxim Vengerov, Hilary Hahn, cellisten Yo Yo Ma og pianisten Elisabeth Leonskaja.

Lan Shui og Copenhagen Phil har indspillet samtlige Beethoven-symfonier – og det har fået anmeldere over hele verden frem i stolen. Det amerikanske magasin Fanfare skrev bl.a., at “næsten alle fraser er mere insisterende og mere energiske, end du nogensinde har hørt før”.

TRIO CON BRIO, solister

Trio con Brio består af Jens Elvekjær, klaver, Soo-Jin Hong, violin, og Soo-Kyong Hong, cello, de fejrer i 2019 deres 20-års jubilæum. Alle tre er bosat i Danmark, men ikke desto mindre blev trioen dannet i Wien – og havde sit gennembrud i 2002, hvor de vandt den tyske ARD International Music Competition. Trioen fortsatte succesen og vandt flere priser og konkurrencer, kulminerende med Kalichstein-Laredo-Robinson International Trio Award i 2005. En pris der bl.a. gav dem en række koncertengagementer i USA – og siden da har de betrukket de mest prestigefulde sale i verden, bl.a. Carnegie Hall i New York, Concertgebouw i Amsterdam, Wigmore Hall i London – og Tivolis Koncertsal.

Trio con Brio er i øvrigt i gang med en samlet cd-udgivelse af Beethovens klavertrioer, og i den anledning skriver Magasinet Klassisk, at hemmeligheden bag det lange sammenhold i Trio con Brio er, at de bag den smilende overflade udfordrer og provokerer hinanden og aldrig er tilfredse. Soo-Kyong Hong uddyber: “Det er meget vigtigt, at man ikke bare er tilfreds med, hvordan man spiller nu. Den dag Jens holder op med at kommentere på mit F i ‘Geister’-trioen, tror jeg, at det ville blive kedeligt. Man skal have en jernvilje til at gøre det bedre og bedre”.

Søndag den 11. august 2019 kl. 15.00

Ud i galaksen

Dirigent: Michael Schønwandt
Malmø Operas Damekor
Tivoli Copenhagen Phil

Richard Strauss (1864-1949):

Således talte Zarathustra, tonedigt for orkester, op. 20 (1896) (ca. 35')

- Einleitung
- Von den Hinterweltlern
- Von der großen Sehnsucht
- Von den Freuden und Leidenschaften
- Das Gralied
- Von der Wissenschaft
- Der Genesende
- Das Tanzlied
- Nachtwandlerlied

PAUSE

Gustav Holst (1874-1934):

Planeterne, suite for orkester og kvindekör, op. 32 (1914-16) (ca. 50')

- Mars, the Bringer of War
- Venus, the Bringer of Peace
- Mercury, the Winged Messenger
- Jupiter, the Bringer of Jollity
- Saturn, the Bringer of Old Age
- Uranus, the Magician
- Neptune, the Mystic (w/ hidden 8-part female chorus)

Ud i galaksen

Af Maria Frej

“That’s one small step for [a] man, one giant leap for mankind.”

Den 20. juli 1969 landede Apollo 11 på månen. Det var en verdensbegivenhed af dimensioner: 450 millioner seere sad foran deres tv-apparater og så Neil Armstrong sætte foden ned på månens overflade som det første menneske nogensinde. Armstrongs ord ovenfor er lige så berømte som f.eks. Martin Luther Kings “I have a dream ...” og John K. Kennedys “Ich bin ein Berliner” (og så er der endda en usikkerhed om citatets helt præcise ordlyd). Det er en af den slags begivenheder, hvor folk kan huske præcist, hvor de var, og hvad de lavede, da månelandingen fandt sted. En begivenhed som for altid forandrede opfattelsen af verden, og hvad der var muligt for mennesket.

Eftermiddagens koncertprogram markerer månelandingen med to værker, der på hver sin måde har forbindelse til det ydre rum: Richard Strauss’ *Således talte Zarathustra*, hvis ikoniske begyndelse filminstruktøren Stanley Kubrick har givet sin helt egen visuelle identitet i filmen *Rumrejsen 2001*, og Gustav Holsts *Planeterne*, hvis titel og inspiration taler for sig selv.

Også selvom man ikke har set hele *Rumrejsen 2001*, er der gode chancer for, at man har set filmens indledning, hvor de første minutter af *Således talte Zarathustra* med sin fantastiske opbygning og majestætiske udfoldelse af det mægtige orkester akkompagnerer en solopgang i det ydre rum – solen, der stiger op bag en planet og gør sig fri af dens skygge. Kubricks brug af *Således talte Zarathustra* har udødeliggjort Strauss’

mægtige musik – eller i hvert fald starten af den – i en grad, der har gjort den ikoniske start lige så kendt som Beethovens indledning af *Skæbnesymfonien*.

Strauss’ tonedigt handler dog ikke om en rumrejse, men om en filosofisk rejse: Musikken er inspireret af den tyske filosof Nietzsches bog af samme navn, der med profeten Zarathustra som hovedperson kommer med betragtninger om verden og mennesket. Herfra stammer f.eks. Nietzsches kendte udsagn “Gud er død”, og her folder Nietzsche sit ideal om “overmennesket” ud: et stolt, viljestærkt og modigt individ, fuld af livsenergi og evne til at give sit liv mening og være sin egen herre. Forbilledlig i den forbindelse er kunstneren, fordi hun er i stand til at skabe nyt.

Strauss’ monumentale komposition er skrevet som en musikalsk hyldelse af Nietzsches geni og tager livtag med livets store emner med bl.a. sats-titlerne: *Om den store længsel*, *Om glæder og lidenskaber* og *Om videnskaben*. Det er således alt andet end jordnær musik.

Holst tænkte også stort og var optaget af det, der rækker ud over det jordbundne. Holst var f.eks. stærkt interesseret i hinduistisk filosofi og i astrologi – det sidste er *Planeterne* selvfølgelig et stærkt udtryk for. *Planeterne* er syv astrologiske portrætter – hver planet giver navn til sin egen sats og afbilledes musikalsk med planetens særlige karakterer eller ‘psyke’ in mente. Mars er krigeren, Venus kommer med fred osv.

Værket som helhed er Holsts musikalske billede af livets store cyklus – fra fødsel (Mars) til død (Neptun). Bemærkelsesværdigt er det, hvordan Holst sætter sit punktum: ikke med et stort, dramatisk klimaks, men ganske utraditionelt med en ‘fade out’, hvor et damekor er det sidste, man hører, efter at orkestret er holdt op med at spille, hvorefter også de sungne toner bliver svagere og svagere for til sidst at forsvinde helt – som opsluges de af det ydre rum.

Musikken er på alle måder fantastisk og har tydeligt inspireret bl.a. komponisten John Williams – der er ikke langt fra Mars til *Starwars*.

MICHAEL SCHÖNWANDT, dirigent

Michael Schönwandt har gennem sin karriere besat flere markante stillinger i det europæiske musikliv. I 2015 tiltrådte han som chefdirigent ved Operaen i Montpellier. Inden da var han chefdirigent for Den hollandske Radios Kammerfilharmoni og 1. gæstedirigent ved Statsoperaen i Stuttgart, og i 1990'erne var han chefdirigent for Berliner Sinfonie-Orchester/Konzert-hausorchester. Fra 2000 til 2011 var Michael Schönwandt musikchef for Det Kgl. Teater og chefdirigent for Det Kgl. Kapel og fra 1989 til 2000 var han 1. gæstedirigent for DR SymfoniOrkestret.

Schönwandt har dirigeret så berømte orkestre som Berliner Filharmonikerne, Wiener Filharmonikerne, London Symfonikerne og Concertgebouw Orkestret, og han har dirigeret forestillinger på Wiener Statsoperaen, Covent Garden og Pariser Operaen. I 1987 var han den første skandinav, der blev indbudt til at dirigere ved Wagner-festspillene i Bayreuth. Michael Schönwandt har en meget omfattende cd-produktion, som er præget af hans kærlighed til dansk musik. Blandt andet har han indspillet alle symfonier af Carl Nielsen, Niels W. Gade og Weyse, og senest Carl Nielsens opera *Maskarade*.

TIVOLI

CAROLINE HENDERSON · KAYA BRÜEL
BIRGITTE HJORT SØRENSEN · CARSTEN SVENDSEN

DIVAER I GLAS

EN MUSIKALSK FORESTILLING OM DIVAERNES STORHEDSTID

Tag på en enestående rejse, hvor nogle af nutidens dygtigste sangere og skuespillere møder de legendariske sangerinder, der har optrådt i Glassalen: Bl.a. Josephine Baker, Marlene Dietrich og Ella Fitzgerald.

PREMIERE 17. AUGUST 2019
GLASSALEN I TIVOLI

Køb billetter på tivoli.dk/divaer

INSTRUKTØR ROLF HEIM. KAPELMESTER NIKOLAJ HESS. MANUSKRIFT FLEMMING KLEM. KOREOGRAF TONIAH PEDERSEN. LYSDESIGN JONAS BØGH.

Tivoli Copenhagen Phil

Tivoli har som den eneste forlystelsespark i verden sit eget symfoniorkester, nemlig Tivoli Copenhagen Phil. Orkestret spiller sommeren igennem i Tivoli – lejlighedsvist også om vinteren, f.eks. til balletter.

I SommerKlassisk 2019 spiller Tivoli Copenhagen Phil 14 koncerter i Tivoli. Udover denne serie med symfoniske koncerter er en række fremragende koncerter i operaens tegn, bl.a. med Ann Petersen, der synger Strauss. Der er en festaften med Lumbye på programmet, syng med-koncerter og familiekoncerten *Nattens Tivoli med Silja Okking*.

Japanske Tamioka Toshiyuki har været orkestrets chefdirigent siden 2016, og han har på forholdsvis kort tid bevæget orkestret i, hvad Informations anmelder kalder, "en bemærkelsesværdig udvikling". I forbindelse med en koncertant opførelse af Humperdincks opera *Hans og Grete* i Tivoli i september 2018 skriver Andrew Mellor i Magasinet Klassisk:

"Selvom sangerne var gode, overstrålede Copenhagen Phil og deres chefdirigent Toshiyuki Kamioka de øvrige medvirkende ved koncerten. Musikken er bedragerisk vanskelig at dirigere og kræver en fin balance, hurtige skift i den musikalske farve, et disciplineret ensemble, der både skal præstere en varm musikalsk glød og samtidig have fokus på detaljen. Kamioka (...) gav os alt det og mere til."

Om vinteren hedder orkestret Copenhagen Phil – hele Sjællands Symfoniorkester – og er et såkaldt landsdelsorkester, der både spiller i Konservatoriets Koncertsal på Frederiksberg og løser regionale opgaver rundt omkring på hele Sjælland.

Gennem de seneste år har orkestret markeret sig ved at udforske og udfordre den klassiske koncertgenre i samarbejde med alternative koncertkoncepter og i forskellige cross-over-projekter.

TIVOLI
.....ALVIN AILEY AMERICAN
DANCE
THEATER

Robert Battle, Artistic Director

Masazumi Chaya, Associate Artistic Director

28. AUG. – 1. SEPT. 2019
TIVOLIS KONCERTSALSEKS FORSKELLIGE PROGRAMMER
KØB BILLET PÅ TIVOLI.DK/AILEY

SOMMERKLASSISK

Sådan kan du følge med i SommerKlassisk

Du kan følge med ved at abonnere på vores **nyhedsbreve**, hvor vi fortæller nyt om koncerterne og tilbyder specielle rabatter. Du kan tilmelde dig vores nyhedsbreve på tivoli.dk/sommerklassisk.

På tivoli.dk/sommerklassisk kan du også følge med – og her kan du cirka 1 uge inden koncerten downloade og læse salsprogrammerne.

På **Facebook** poster vi løbende nyheder om klassisk musik, dirigenter, solister og orkestre, ligesom vi af og til udlodder billetter.

Sommerklassisk er støttet af Augustinus Fonden, Aage og Johanne Louis-Hansens Fond, Erik og Susanna Olesens almenvelgørende Fond, Ernst Og Vibeke Husmans Fond, Knud Højgaards Fond og Beckett-Fonden.

SommerKlassisk

Underdirektør, Kultur i Tivoli
Frederik Wiedemann

Programchef, klassisk musik
Maria Frej

Projektkoordinator
Vivi Petersen

PR, kommunikation og markedsføring
Line Breuning

Redaktion
Line Breuning

Skribenter
Maria Frej, Hanne Askou
og Line Breuning

Scenemester
Jens Trikker Christoffersen

Nodearkivar
Lena Persson

Layout og annoncesalg
ADCO:DESIGN

Tryk
Innographic

Fotografering samt alle former for lyd- og filmoptagelser under koncerten er forbudt.
Husk venligst at slukke din mobiltelefon.

TIVOLI
.....

SOMMERKLASSISK

sommerklassisk@tivoli.dk | tivoli.dk/sommerklassisk
facebook.com/sommerklassisk

Tivoli Box Office

Vesterbrogade 3 | 1630 København V | Tlf. 33 15 10 12